

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216549
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117216549.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu M. Š., C.. XX.X.XXXX, S. T. C. X, XXX XX M., proti žalovanému TELERVIS PLUS, a.s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, zastúpenému advokátom JUDr. Alanom Strelákom so sídlom Na vršku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 31 819 702, o primerané finančné zadostučinenie s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/153/2017 - 33 zo dňa 22.11.2017

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou z 22.6.2017 domáhal primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 29C/95/2016 bolo vyhovené jeho žalobe voči žalovanému o povinnosť držať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, preto si ako spotrebiteľ uplatnil satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. V pôvodnom konaní súd vyhlásil rozsudok pre zmeškanie, preto z takéhoto rozsudku nie je možné vyvodzovať uplatnený nárok. Pre strany je záväzný len výrok, nie odôvodnenie rozsudku. Navyše žalobcovi žiadna ujma nevznikla, na zmluvu o úvere uhradil len 11,50 eura, pričom poslednú sumu 1 euro zaplatil ešte 31.3.2015. Z pohľadu hmotného práva bol práve žalobca porušovateľom práva. Nemôže sa preto domáhať primeraného finančného zadostučinenia, ktorého účelom je reparaovať ujmu spotrebiteľa, ktorá musí byť dôvodné preukázaná, musí vzniknúť v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a musí byť takého rozsahu a charakteru, že je namieste uložiť zaplatiť primerané finančné zadostučinenie.

Z vykonaného dokazovania mal súd za zistené, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 29C/95/2016 sa žalobca domáhal toho, aby žalovaný bol zviazaný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. I.XXXXXXXXXX z 31.3.2015, na základe ktorej bol mu poskytnutý spotrebiteľský úver 700 eur. V zmluve bol dohodnutý celkový úrok 20 % z istiny, servisný poplatok 18 % z istiny, takže celkovo mal zaplatiť 903 eur. Nebol poučený o dohode o zrážkach zo mzdy a nemal možnosť ju odmietnuť. Dohoda pritom umožňuje vymôcť plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, za ktorú považoval aj servisný poplatok. Zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa zákona, čo spôsobuje jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť. Vo veci vedenej súdom o tomto žalobnom návrhu bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 10.2.2017. Súd taktiež zistil, že žalovaný podal voči žalobcovi žalobu o zaplatenie dlhu z úverovej zmluvy, na ktorú žalobca poukázal v konaní 29C/95/2016, pričom Okresný súd Prešov rozhodol rozsudkom č.k. 20Csp/161/2016-50 z 12.6.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť

5.8.2017. Týmto rozsudkom bol žalobca (tam žalovaný) zaviazaný zaplatiť žalovanému (tam žalobcovi) 688,50 eura s úrokmi z omeškania v mesačných splátkach po 30 eur. Žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá, nakoľko spotrebiteľská zmluva neobsahovala podľa súdu povinné náležitosti podľa zákona. Žalobca sa pred súdom vyjadril tak, že dohoda o zrážkach zo mzdy realizovaná nebola a na otázku súdu ohľadom ujmy, ktorá mu mala byť predmetnou dohodou o zrážkach spôsobená, sa vyjadril nevedel. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal splnenie základných formálnych zákonných predpokladov nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa, a aj keď v predchádzajúcom spore bol vyhlásený len rozsudok pre zmeškanie, je potrebné vychádzať zo zdôvodnenia žaloby, ktorej súd vyhovel. Nemôže byť na ujmu spotrebiteľa ak súd využil právo v zmysle § 273 CSP. Súd teda vychádzal zo záveru, že uplatnením dohody o zrážkach zo mzdy boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa, napriek tomu však nepovažoval nárok za dôvodný. V súvislosti so satisfakciou pre spotrebiteľa je potrebné vychádzať z pojmu „zadosťučinenie“, tým je náprava krivdy. Malo by ísť o vyrovnanie ujmy postihnutého. Ide o prostriedok slúžiaci k reparácii ujmy. Nárok by bol dôvodný len v prípade, ak by žalobca preukázal vznik nejakej ujmy v dôsledku použitia dohody o zrážkach zo mzdy, ale žalobcovi preukázateľne žiadna ujma v dôsledku tejto skutočnosti nevznikla. Žalobcovi teda nie je potrebné nič reparaovať. Žalobca doposiaľ žalovanému nevrátil ani len istinu úveru aj napriek tomu, že súd mu povolil nízke 30 eurové mesačné splátky. Nezachoval sa poctivo keď z úveru zaplatil len zanedbateľnú časť 41,50 eura. Žalovaný bol už postihnutý za to, že v úverovej zmluve neuviedol všetky povinné náležitosti v zmysle zákona, a to tým spôsobom, že nedostane žiadnu odplatu za úver. Už táto skutočnosť je dostatočnou sankciou pre neho a zadosťučinením pre žalobcu, ktorý „zadarmo“ disponuje od neho získanými finančnými prostriedkami a nemusí tak žalovanému zaplatiť 203 eur. Za to isté porušenie spomínanej povinnosti mal by byť žalovaný sankcionovaný dvakrát, jednak v dôsledku fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a jednak primeraným finančným zadosťučinením, čo je však v rozpore so všeobecne platnou zásadou rímskeho práva *nebis in idem* (zákaz dvojitého postihnutia). Za týchto okolností súd nepovažoval za spravodlivé priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie, takýto postup považoval za rozporný s princípom spravodlivosti a žalobu preto zamietol.

Pri právnom posúdení poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 3 ods. 1 a na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, že nezistil žiaden dôvod pre použitie ustanovenia § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Podľa žalobcu rozsudok je nezákonný a so spravodlivosťou a morálnosťou nemajúci nič spoločné. Je evidentné, že súd prvej inštancie inštitúit primeraného finančného zadosťučinenia neposúdil podľa platnej právnej normy, ale podľa obsahu slova zadosťučinenie a vychádzal len z jedného, proti spotrebiteľovi vyhovujúcemu významu, súdu prvej inštancie uniklo, že slovo satisfakcia má aj význam odplata. Podľa žalobcu právnu normu treba zo strany súdu dodržiavať, nie je možné ju nahradiť výkladovým slovníkom slovenského jazyka, a aj to len s použitím významu, ktorý sa proti spotrebiteľovi hodí. Súd prvej inštancie zjavne považoval za krivdu páchanú na dodávateľovi to, že mu nevyplatí 203 eur. Bol to práve žalovaný, ktorý v rozpore so zákonom pripravil taký formulár, že mu zo zákona nárok na 203 eur nevznikol. Z hľadiska dobrých mravov súd nezaujíma nijaký postoj ku skutočnosti, že sa žalovaný mienil na jeho úkor obohatiť o 203 eur. Súd, ako vyplýva z jeho odôvodnenia, precenil a hlavne deformoval zásadu zákazu dvojitého postihu pri vysvetľovaní a odôvodňovaní zamietnutia žaloby. Podstata zásady *nebis in idem*, ako zásady procesného práva znamená, že spor sa nemá viesť dvakrát v tej istej veci. Konanie, v ktorom bolo porušené jeho spotrebiteľské právo, vedené na súde pod sp. zn. 29C/95/2016 a konanie v súdnej veci o primerané finančné zadosťučinenie, nie sú konaniami o tej istej veci a už vôbec nejde o dvojité postihnutie dodávateľa. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 neumožňuje súdu konajúceho o primeranom finančnom zadosťučinení revidovať výsledok úspešného uplatnenia spotrebiteľských práv na súde v konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca taktiež uviedol, že netvrdí, že argumentácia súdu prvej inštancie nemá vôbec žiadne opodstatnenie, opodstatnenie je dôležité, ale len vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú treba v každej veci posudzovať individuálne aj s poukazom na argumentáciu konajúceho súdu. Sama o sebe však nikdy nemôže odôvodňovať zamietnutie žaloby, primerané finančné zadosťučinenie patrí spotrebiteľovi vždy, ak splní zákonné podmienky. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, považuje ho za správny a to aj v rozsahu odôvodnenia. Žalobca vychádza z domnienky, že zmluva o spotrebiteľskom úvere mala zakladať protiprávnosť, pričom však zo strany žalovaného je nutné poukázať na judikatúru, ktorá sa s takýmto záverom žalobcu nestotožňuje. Zmluva, ktorú žalovaný uzavrel so žalobcom spĺňa obsahové náležitosti v zmysle zákona. Vyplýva to aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-14/15. Na zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. I., ako na súladnú s právnym poriadkom je potrebné nahliadať. Túto skutočnosť by mal odvolací súd zohľadniť pri rozhodovaní o zamietnutí žaloby žalobcu.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o neexistencii predpokladu pre potvrdenie ani pre zmenu odvolaním napadnutého rozsudku.

6. Podstata odvolacích argumentov žalobcu je koncentrovaná na tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a jeho nesprávnych zisteniach skutkového stavu, ktorý mal vyplynúť z dôkazov, ktorými súd disponoval.

7. Nesprávnosť skutkových zistení je relevantným odvolacím dôvodom vtedy, ak je možné usúdiť, že závery, ku ktorým súd dospel nezodpovedajú vykonaným dôkazom, resp. hodnotenie dôkazov je chybné. Ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z tvrdení účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, pravdivosti, vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo mohlo byť zistené hodnotením dôkazov v ich vzájomnej súvislosti.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje na zistený skutkový stav konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery.

8. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie založil na tom, že aj keď žalobca v konaní (v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/95/2016) úspešne uplatnil porušenie svojho práva spotrebiteľa, keďže súd rozsudkom pre zmeškanie vyhovel jeho žalobe, ktorou sa voči žalovanému domáhal zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, nárok na primerané finančné zadostučinenie napriek tomu nemá, nakoľko jeho priznanie by považoval za rozporné s dobrými mravmi. Podľa súdu je žalobca tým, kto sám porušil právo žalovaného, nezachoval sa poctivo, žalovanému na istinu úveru, ktorú jediná má zaplatiť, keďže v konaní, ktoré žalovaný voči nemu viedol na Okresnom súde Prešov (20Csp/161/2016) bolo rozhodnuté, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, zaplatil len zanedbateľnú čiastku (41,50 eura zo 700 eur). Žalovaný by za porušenie svojich povinností veriteľa neuvedením povinných náležitostí v zmluve bol sankcionovaný dvakrát, najprv bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru a súčasne za to isté porušenie povinnosťou zaplatiť finančné zadostučinenie.

9. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, nevyplývajú z neho žiadne kritériá v zmysle stanovenia toho, čo zadostučinenie predstavuje, zrejme je len to, že základ tohto nároku je daný úspechom spotrebiteľa pri uplatnení porušeného práva. Porušenie práva, ak sa ho spotrebiteľ v konaní pred súdom s úspechom domôže rozhodnutím súdu, je preto právnou skutočnosťou, majúcou za následok vznik nároku na zadostučinenie. Právne vzťahy sa vyznačujú korelatívnosťou, dovolenosti správania jednej osoby zodpovedá povinnosť druhej. Zákonodarca ako predpoklad práva na finančné zadostučinenie zvolil úspech spotrebiteľa v konaní, v ktorom uplatnil, v zmysle úkonu, ktorým vymedzil subjekty, predmet a obsah konania pred súdom,

porušenie práva. Procesným úkonom v súlade s uvedeným je žaloba podaná súdu, alebo vzájomná žaloba, ako úkon žalovaného voči žalobcovi, ktorou sa domáha vyššieho (v zmysle rozsahu), alebo z hľadiska druhu iného nároku než bol voči nemu uplatnený žalobcom.

11. Zo spisu aj z konštatovania súdu (bod 15.) vyplýva, že bol to žalobca, ktorý v konaní 29C/95/2016 úspešne uplatnil porušenie práva. Vychádzajúc z podstaty teórie del'by moci, ktorou je zabezpečenie rovnováhy všetkých troch mocí - zákonodarnej, výkonnej aj súdnej, z jazykovo-gramatického výkladu právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný právny význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka. Je potrebné, vzhľadom na uvedené, konštatovať, že dôsledkom úspešného uplatnenia práva spotrebiteľom nemôže byť úplné zamietnutie žaloby spotrebiteľa o finančné zadosťučinenie. Zákonodarca právnu normu konštruoval takto, súd právnu normu vykladá, jeho oprávnením však je, také ustanovenie zákona, ktorého použitie (v zmysle subsumpcie zisteného skutkového stavu pod právnu normu vyjadrenú v danom ustanovení) možno v konaní očakávať, ak mieni, že nie je v súlade s ústavou, napadnúť na Ústavnom súde (PL.ÚS 12/2012).

Pokiaľ teda žalobca v odvolaní argumentoval tým, že súd nemohol žalobu zamietnuť, nakoľko mu to zákonná úprava nedovoľuje, bola jeho argumentácia relevantnou.

12. Ak nemohol súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu žalobu v úplnosti zamietnuť, nakoľko právna úprava výklad ním zvolený neumožňuje, neznamená to, že okolnosti, na ktoré súd ako na sprievodné poukazoval, sú bez významu, alebo že by nemal vychádzať z podstaty zadosťučinenia. Logické pravidlá sú totiž pravidlami, ktoré majú byť pravidlami pri každom výklade zákonného ustanovenia, jeho zmyslu a podstaty, v záujme eliminácie sémantických pochybností.

Zadosťučinenie je slovo prevzaté z latinského výrazu *satisfactio*, v ktorom „*satis*“ znamená „dost“ a „*facere*“ znamená „činiť“. Podľa Stručného etymologického slovníka slovenčiny, (vyd. Veda, 2015, str. 104) činiť znamená konať, robiť, urobiť, t.j. urobiť za dost. V právnej teórii základ dania zadosť spočíva vo vyrovnaní pomerov, ktoré boli narušené, a ktoré je nutné opätovne uviesť do rovnováhy, nie len reštitučným, obnovovacím nárokom. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad odvolacieho súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom.

13. Ak súd prvej inštancie v bode 18. rozsudku odkázal na okolnosti, ktoré považoval za okolnosti významné, z ktorých pri posudzovaní vychádzal, je potrebné uviesť, že argumentácia tam uvedená má racionálny základ, napokon aj žalobca v odvolaní uviedol, že argumentácia súdu má opodstatnenie, avšak len vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia, keďže toto má byť primerané.

Žalobca mal za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 500 eur. Ak by sa malo vychádzať zo skutočnej hodnoty jednotlivých číslíc v číselných sústavách a toho, že súd žalobný návrh nemôže prekročiť, znamená to, že v konkrétnom prípade je možné o zadosťučinení formálne uvažovať v rozmedzí od 0,01 eura až po 500 eur. 0,01 eura je totiž číslicom, ktorej pozícia vyjadrujúca hodnotu je najnižšou (nula „0“, nullus znamená žiadny) a 500 eur v konkrétnej veci je hodnotou najvyššou, súdom neprekročiteľnou.

14. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne a rozporuplne posúdil, nakoľko síce použil správny právny predpis, ale na danú vec ho nesprávne interpretoval. Mal za to, že žalobca síce úspešne uplatnil nárok, ale nárok na primerané finančné zadosťučinenie nemá, čo zakladá dôvod pre jeho zrušenie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie, ktorý je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vec opätovne prejedná a rozhodne.

Pri rozhodovaní bude vychádzať z toho, že z dôkazov, ktoré sú v spise, vyplýva preukázanie základu nároku, potrebné je rozhodnúť o jeho výške v rozmedzí uvedenom v bode 13. tohto rozhodnutia. Vzhľadom na to, že finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, bude pri úvahe vychádzať z povinnosti tvrdenia a dôkaznej, zaťažujúcej žalobcu, ako aj z ostatných okolností, ktoré počas celého konania vyšli najavo. Rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie bolo spravodlivé a spĺňalo požiadavku vnútornej nerozpornosti. Za vnútorne rozporné (nekoherentné) možno považovať také rozhodnutie, v ktorom sa nachádzajú argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru. Súdne rozhodnutie, ktoré je vnútorne rozporné (nekoherentné) nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z článku 46 ods. 1 Ústavy na spravodlivý proces (Ústavný súd Slovenskej republiky III. ÚS 102/2012 z 2.5.20102).

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.